

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobce: K.M.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2016 č. j. MV-40726-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. srpna 2016 č. j. MV-40726-4/SO-2016 se **z r u š u j e** a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 0 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2016 č. j. MV-40726-4/SO-2016 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 2. 2016 č. j. OAM-16625-23/PP-2015, kterým byla žalobci dle ust. § 87e odst. 1 s odkazem na ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu žalobce na území České republiky, a to z toho důvodu, že se žalobce stal neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve pouze obecně uvedl, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 1a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců a rovněž čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ustanovený zástupce následně k výzvě soudu žalobu doplnil.

Žalobce tak v první řadě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož správní orgán nevyložil neurčitý právní pojem „neodůvodnitelná zátěž systému pomoci v hmotné nouzi“, který na případ žalobce aplikoval. Správní orgány obou stupňů v dané věci vyšly z bodového hodnocení krajské pobočky úřadu práce, aniž by však výše uvedený právní pojem samy definovaly. Správní orgány dokonce ani ve svých rozhodnutích neuvedly, jaké sociální dávky žalobce pobírá, když jej považují za zátěž systému pomoci v hmotné nouzi. K výkladu neurčitého právního pojmu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009 č. j. 4 As 19/2009-103.

Ve vztahu k výše uvedenému žalobce dále v žalobě namítal, že správní orgány neudělaly tzv. test proporcionality, který by měl být v daném případě dle Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě KOM (2009) 313 ze dne 2. 7. 2009 k čl. 8 směrnice 2004/38/ES. Dle tohoto testu proporcionality by měly správní orgány posoudit trvání dávek, osobní poměry, vyplacenou částku a rovněž možnost uplatnění na trhu práce. Toto správní orgány neposoudily a nezohlednily tu okolnost, že žalobce nemohl pracovat na území České republiky, jelikož mu nebylo uděleno pobytové oprávnění.

Žalobce rovněž namítal, že se správní orgány v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nevypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce k tomu uvedl, že je ženatý s občankou České republiky, se kterou se stará o jejich nezletilou dceru, která je rovněž českou občankou. Lze si jen těžko představit, že by rodina měla, pakliže nebude žalobci pobyt udělen, odcestovat a vést svůj rodinný život mimo Českou republiku. Manželka s dcerou žalobce nemají k domovské zemi (Pákistánská islámská republika) žalobce žádné vazby, ani jazykovou výbavu.

Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení a ohledně žalobních námitek odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Krajský soud shledal žalobu důvodnou.

Krajský soud při rozhodování o věci vycházel z následujících zákonných ustanovení. Dle ust. § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky platí, že: „*Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle ů 87d odst. 1 vztahují obdobně.*“ Dle § 87d odst. 1 písm. a) citovaného zákona dále platí, že: „*Ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky.*“

Dle ust. § 16 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále též „zákona č. 111/2006 Sb.“) platí, že: „*Požádá-li o poskytnutí dávky občan členského státu Evropské unie, který je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu o dobu delší než 3 měsíce, nebo jeho rodinný příslušník, který je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, příslušný orgán současně posuzuje, zda tato osoba není neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi podle tohoto zákona; to neplatí, má-li tato osoba na území České republiky trvalý pobyt.*“

Soud vzal za rozhodné následující okolnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobce podal dne 25. 11. 2015 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení s manželkou, která je občankou Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je mimo jiné sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 15. 12. 2015 o tom, že žalobce je hodnocen jako osoba, která je zátěží systému dávek pomoci v hmotné nouzi. Spolu se sdělením zaslal Úřad práce ČR tabulku *Posouzení neodůvodnitelné zátěže pro systém pomoci v hmotné nouzi*, ve které je uvedeno, že žalobce při posouzení v bodovém systému hodnocení dle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., dosáhl pouze 4 bodů, čímž se stal neodůvodnitelnou zátěží pro systém pomoci v hmotné nouzi. Součástí správního spisu je rovněž potvrzení o poskytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí ze dne 4. 8. 2015, který vydal Úřad práce ČR, pobočka v Karlových Varech, ze které se podává, že manželka žalobce spolu s posuzovanými osobami (žalobcem a synem) jsou ode dne 4. 8. 2015 příjemci příspěvku na živobytí, tj. dávky pomoci v hmotné nouzi.

Správní orgán I. stupně následně dne 2. 2. 2016 vydal rozhodnutí č. j. OAM-16625-23/PP-2015, kterým zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, jelikož

se žalobce stal neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že dle čl. 7 odst. 1 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 platí, že občané Evropské unie mají právo pobytu na území jiného členského státu po dobu delší než tři měsíce, pokud mají pro sebe a své rodinné příslušníky dostatečné prostředky, aby se po dobu svého pobytu nestali zátěží pro systém sociální pomoci hostitelského státu. Dále správní orgán uvedl, že dle Posouzení neodůvodnitelné zátěže pro systém pomoci v hmotné nouzi ze dne 15. 12. 2015, dosáhl žalobce pouze 4 body, čímž se stal neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi, jelikož dle ust. § 16 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., se za neodůvodnitelnou zátěž systému považuje osoba, jejíž bodové hodnocení činí 10 nebo méně bodů. Za neodůvodnitelnou zátěž systému se vždy nepovažuje osoba, jejíž bodové hodnocení činí 20 nebo více bodů. Žalobce tak naplnil důvod pro zamítnutí jeho žádosti o povolení k pobytu podle ust. § 87e odst. 1 s odkazem na ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že v daném případě nelze hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná rozhodla dne 16. 8. 2016 rozhodnutím č. j. MV-40726-4/SO-2016, proti němuž směřuje právě projednávaná žaloba. V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula dosavadní průběh řízení a konstatovala, že odvolací námitky žalobce pokládá za nedůvodné a souhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, může vstoupit na trh práce, prokáže-li se dokladem (záznam v cestovním pasu, potvrzení) o podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Účastník řízení však ani nástupem do práce nepřestává být neodůvodnitelnou zátěží systému. Žalovaná rovněž uvedla, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod týkajícího se práva na respektování soukromého a rodinného života nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou žalobce, že rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska negativních dopadů do jeho rodinného a soukromého života. Správní orgán nemá dle názoru žalované povinnost při zamítnutí žádosti dle ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí zkoumat, tuto povinnost mu zákon ukládá při rozhodování dle ust. § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Dle ust. § 106 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „obecní úřady obcí s rozšířenou působností a pověřené obecní úřady jsou povinny neprodleně písemně oznámit ministerstvu, že se občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník přechodně pobývající na území stal neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi nebo že držitel modré karty podal žádost o příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení nebo mimořádnou okamžitou pomoc. Úřad práce České republiky – krajské pobočky a pobočka pro hlavní město Prahu jsou povinny neprodleně písemně oznámit ministerstvu, že se občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník přechodně pobývající na území stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením.“ Jak již bylo uvedeno výše, ze správního spisu vyplývá, že v souladu s citovaným zákonným ustanovením bylo dne 15. 12. 2015 správnímu orgánu I. stupně písemně Úřadem práce ČR, pracoviště v Karlových Varech, oznámeno, že se žalobce stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pomoci v hmotné nouzi. Na základě tohoto

oznámení byla následně žalobcová žádost o vydání potvrzení k pobytu zamítnuta. Zamítnutí žalobcovy žádosti odůvodnil tak, že se žalobce stal neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi [ve smyslu ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis však nikde nestanoví, co je obsahem pojmu „neodůvodnitelná zátěž systému pomoci v hmotné nouzi“ a jaký je jeho význam. Jedná se tak o tzv. neurčitý právní pojem, jehož výklad spadá do diskrečního práva správního orgánu. Správní orgán však při svém rozhodování vyšel pouze z informace Úřadu práce ČR o tom, že je žalobce neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi, aniž by ve svém rozhodnutí jakkoli definoval, co konkrétně neodůvodnitelná zátěž systému pomoci v hmotné nouzi znamená, jakým jednáním žalobce naplnil důvody pro zamítnutí žádosti ze shora uvedeného důvodu, a aniž by sám zjišťoval další podklady, které by svědčily o tom, že žalobce skutečně je neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné nouzi. Při aplikaci neurčitého právního pojmu jsou správní orgány povinny alespoň rámcově objasnit význam a obsah tohoto neurčitého právního pojmu, a to z toho hlediska, zda lze posuzovanou věc do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu zařadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005 č. j. 5 Afs 151/2004-73, ze dne 30. 11. 2009 č. j. 4 As 19/2009-103). Definováním významu a obsahu neurčitého právního pojmu správní orgán a následně odůvodněním podřazení případu pod neurčitý právní pojem dostojí správní orgán své povinnosti vyplývající z ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle kterého platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, kterými se správní řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o to, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Bez řádného odůvodnění, trpí rozhodnutí vadou, která způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Soudu nepřisluší, aby nahradil roli správního orgánu a vlastní úvahou obsah neurčitého právního pojmu vymezil a s ním pak poměřil jednání žalobce a posoudil, zda takovéto jednání naplnilo či nenaplnilo pojem „neodůvodnitelná zátěž systému pomoci v hmotné nouzi“, neboť by tak soud nepřípustným způsobem zasáhl do diskrečního práva správního orgánu. Soud však musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace takového pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum rozhodnutí správního orgánu neumožňuje, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán vzal jako zásadní podklad pro své rozhodnutí prakticky pouze sdělení Úřadu práce ČR o tom, že žalobce je neodůvodnitelnou zátěží systému pomoci v hmotné. Toto sdělení úřadu práce však není závazným stanoviskem ani podkladovým rozhodnutím, a správní orgány tak nejsou oprávněny z něj bez dalšího vycházet. Správní orgán I. stupně a rovněž i žalovaná postupovaly nezákonně, když bez dalšího vycházely při svém rozhodnutí prakticky pouze z předmětného sdělení úřadu práce, aniž by samy zjišťovaly další pro rozhodnutí významné skutečnosti. Při posuzování, zda žalobce naplnil pojmové znaky tzv. neodůvodnitelné zátěže systému pomoci v hmotné nouzi, může být sdělení úřadu práce jedním z dokladů o tom, zda jsou znaky naplněny, ale nemůže být podkladem jediným. Správní orgán tím, že dostatečným způsobem nevyložil svůj závěr o tom, že je nutné žalobce považovat za neodůvodnitelnou zátěž systému pomoci v hmotné nouzi, a tím, že ani tento neurčitý právní pojem blíže nedefinoval, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

K otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí následující. Žádost žalobce o vydání potvrzení k pobytu byla zamítnuta dle ust. § 87e odst. 1 ve spojení s ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Lze souhlasit s názorem žalované a správního orgánu I. stupně, že v případě aplikace ust. § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákon správnímu orgánu neukládá, aby posuzoval a hodnotil přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce. Zdejší soud stejně jako Nejvyšší správní soud respektuje legislativní úpravu zákona o pobytu cizinců, ze které vyplývá povinnost správních orgánů dopady rozhodnutí do života žalobce a jejich přiměřenost zkoumat jen tam, kde jim to zákon výslovně ukládá. Ve věci aplikované ustanovení § 87d zákona o pobytu cizinců obsahuje mimo jiné dva odstavce, které stanovují jednotlivé případy, kdy správní orgán zamítne žádost o potvrzení o přechodném pobytu na území. Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá povinnost správních orgánů při aplikaci odstavce 2 zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. V daném případě však správní orgány aplikovaly ustanovení § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, u kterého citovaný zákon posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neukládá a ani nepředpokládá. Ustanovení § 87d odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je ve vztahu k posuzování přiměřenosti rozhodnutí postaveno na stejném principu jako v situacích, kdy správní orgán rozhoduje dle ust. § 37 odst. 1 a 2, § 75 odst. 1 a 2 či § 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž při rozhodování dle odstavců 1 shora uvedených ustanovení není dána správnímu orgánu povinnost zabývat se dopadem vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Je tak nutno konstatovat, že argumentace správních orgánů ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce je správná a soud se s ní i ve vztahu k dosavadní praxi správních soudů ztotožňuje.

Nicméně je třeba připustit, že když zákonodárce koncipoval ust. § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohl z povahy věci domyslet veškeré situace, na které se bude v budoucnu vztahovat. Některé situace však mohou být natolik specifické a intenzivní, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci předmětného ustanovení zákona nepředstavuje záruku proporcionality vydávaného rozhodnutí. Zdejší soud je toho názoru, že právě v takovýchto specifických situacích, na které zákon nemyslí, by měly správní orgány zohlednit z vlastní úřední povinnosti přiměřenost dopadů vydávaného rozhodnutí, a to tak, aby dotčeným osobám neupřely práva a svobody vyplývající z ústavního pořádku a z mezinárodních závazků České republiky, přestože nelze v dané věci aplikovat ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce se o takovou specifickou situaci jedná. Žalobce má na území České republiky manželku, která je občankou České republiky a se kterou žije od roku 2014 ve společné domácnosti. S manželkou se stará o jejich nezletilou dceru. Žalobce tvrdí, že si není schopen obstarat zaměstnání, jelikož mu nebylo uděleno povolení k pobytu a na druhou stranu mu nemůže být uděleno povolení k pobytu, jelikož nemá zaměstnání a stal se závislým na dávkách pomoci v hmotné nouzi. Žalobce se tak dostal do „začarovaného kruhu“, striktně formální následování zákona, dle kterého není povinnost v případě žalobce zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, by mohla žalobci způsobit újmu na jeho právech. Z těchto důvodů je zdejší soud toho názoru, že je v případě žalobce nutné vybočit z ustálené praxe popsané shora a v případě žalobce proporcionalitu rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců posoudit.

Ze shora uvedeného odůvodnění je patrné, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a soud proto napadené rozhodnutí zrušil dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení se správní orgány budou muset zabývat výkladem neurčitého právního pojmu „neodůvodnitelná zátěž systému pomoci v hmotné nouzi“ a zajistit dostatek podkladů k učinění závěru, že osoba žalobce se dá skutečně pod definovaný rámec tohoto neurčitého právního pojmu podřadit při respektování ust. § 16 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi č. 111/2006 Sb. Správní orgány rovněž v následujícím řízení o věci žalobce budou posuzovat, zda je vydávané rozhodnutí v souladu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy zda je z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce přiměřené. Dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku.

Jelikož soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení z důvodů uvedených v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle nichž má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, avšak byl soudem zcela osvobozen od soudních poplatků, a navíc mu byl pro řízení ustanoven zástupce, tedy náklady na zaplacení soudního poplatku ani za zastupování mu nevznikly, a jiné své hotové výdaje soudu žalobce nedoložil. Proto soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 0 Kč. O odměně ustanoveného zástupce bude soudem rozhodnuto zvláštním usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. července 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová